

Balls de saló

Índex:

Història del tango.....pàg. 3.

Història del rock.....pàg. 3-4.

Història del merengue.....pàg. 4-5.

Història del cha-cha-cha.....pàg. 5.

Història del tango:

El tango neix a Buenos Aires a finals del segle XIX encara que alguns prefereixen dir a manera conciliadora, que va néixer a les vores del Riu de la Plata, a fi d'accontentar els uruguaians que reclamen la part que els correspon del fenomen.

En un fet d'origen popular com el tango i, per tant, de naixement evolutiu resulta impossible apuntar una data de naixement. Tanmateix, el cert és que la majoria dels estudiosos coincideixen a donar per bona la dècada de 1880 com el punt de partida del que llavors no era més que una determinada manera de ballar la música. La societat on neix el tango escoltava i ballava havaneres, polkas, masurques i algun vals, pel que respecta als blancs, mentre que els negres, un 25% de la població de Buenos Aires el segle XIX, es movien al ritme del candombe, una forma de dansa en la qual la parella no s'enllaçava i ballava d'una manera més marcada per la percussió que per la melodia.

Musicalment, el tango entronca en la seva genealogia amb l'havanera hispà-cubana i és

per tant fill del tràfec mercantil entre els ports de llengua espanyola de l'Havana (Cuba) i Buenos Aires (Argentina). Inicialment, el tango és interpretat per modestos grups que comptaven només amb violí, flauta i guitarra o fins i tot, en absència d'aquesta, l'acompanyament d'una pinta convertida en instrument de vent amb la mediació d'un paper de fumar i un bufador avesat que marca el ritme. L'instrument mític, el "bandoneón", no arriba al tango fins un parell de dècades després del seu naixement, el 1900 aproximadament, i a poc a poc

substitueix a la flauta.

Inicialment, el tango va haver de ser una manera d'interpretar melodies ja existents, manera sobre la qual van anar creant-se'n altres noves que en un inici ni tan sols no comptaven amb una transcripció musical, ja que sovint els seus intèrprets i creadors no sabien escriure o llegir música. De fet, amb el córrer dels anys, alguns dels primers tangos ja transcrits no van firmats pels seus autors sinó per eixerits personatges que sí que sabien escriure música i van aprofitar el buit existent sobre l'autoritat de determinats tangos celebrats popularment, per posar-los al seu nom i guanyar amb això uns pesos.

Història del rock:

Alguna cosa comença a moure's a la plàcida Amèrica del Nord d'Eisenhower. Els adolescents de la dècada dels 50 no se senten ja reflectits en les dolces balades de Frank Sinatra; volen una música que parli dels seus problemes, de les seves il·lusions i que de passada els permeti divertir-se movent els malucs. Acaba de néixer el rock, una música, un estil de vida, una galeria de mites. Apareixen homes i estils per a tots els gusts, però ningú no discuteix l'existència d'un rei, Elvis Presley, que domina, el 1956, les llistes d'èxits del país.

El rock and roll va néixer a començaments dels anys cinquanta als Estats Units. L'home que va donar el nom als nous ritmes que aleshores començaven a fer furor entre els joves va ser un discjockey de Cleveland que es deia Alan Freed, a qui un amic que era amo d'una botiga de discs li havia comentat l'interès amb què els joves blancs compraven cançons del més pur rhythm and blues negre. Era una notícia curiosa, perquè fins a aquell moment les diferències racials delimitaven els diferents tipus de música i fins i tot existien diferents llistes d'èxits per a cada comunitat i estil.

Mentre els joves blancs ballaven al son de les romàntiques composicions de clàssics com Frank Sinatra, els nois negres de la seva generació feien molt més exercici amb cantants com Joe Turner o John Lee Hocker, englobats tots en el qual despectivament es cridava race music o també rhythm and blues. Van ser precisament dues de les paraules que més empraven en el seu argot aquests músics, rock i roll, les que Fred va utilitzar per batejar aquest nou estil de música.

Història del merengue:

El merengue és un ball folklòric dominicà que s'ha difós àmpliament i que molts consideren com el ball nacional dominicà.

El 1844 el merengue encara no era popular, però ja el 1850 es va posar de moda, desplaçant la Tomba. A partir d'aquell moment va tenir molts detractors. A començaments de la dècada de 1850 es va desencadenar als diaris de la capital dominicana, una campanya en defensa de la Tomba i en contra del merengue que reflectia el suport que anava adquirint el merengue en detriment de l'última.

En realitat, poc se'n sap en concret sobre l'origen del merengue. A mitjan el segle passat, de 1838 a 1849, un ball cridat URPA o UPA Havana, es va passejar pel Carib arribant a Puerto Rico on va ser bé rebut. Aquest ball tenia un moviment anomenat merengue que pel que sembla és la forma que es va escollir per designar el ball i va arribar al nostre país on ni tan sols no es va esmentar en els primers anys.

Les formes literàries que acompanyen a el merengue són les més comunes dins de l'art popular la copla, la seguidilla, i la desena, apareixent aplegats de tant en tant.

Des del principi la merengue es va interpretar als instruments que tenia el poble i que els eren més fàcils d'adquirir, les bandúrries dominicanes, el Tres, el Cuatro. A finals de segle passat va fer la seva entrada pel Cibao l'acordió diatònic d'origen alemany que pel seu fàcil maneig va desplaçar la bandúrria. Per les seves escasses possibilitats melòdiques aquest instrument va limitar la música que interpretava i així el merengue

es va conservar en certa forma desvirtuat amb relació a l'original.

Amb aquesta variant el merengue es va endinsar en la societat dominicana, integrant-se per complet amb certs sectors socials desplaçant immediatament a altres danses que com la Tomba, per exemple, requerien dels seus executants (bailadores) un gran esforç mental i físic. Aquest últim tenia onze figures diferents. És fàcil d'imaginar-se per què el merengue amb la seva coreografia reduïda a l'expressió més simple pogués desplaçar tots els seus rivals i acaparar el fervor del poble.

Història del cha-cha-cha:

El cha-cha-cha va ser creat pel violinista cubà i director d'orquestra Enrique Jorrín el 1948, fruit de les seves experimentacions amb la forma, la melodia i el ritme de la dansa. És el ball més recent incorporat en la modalitat de balls llatins. Poc després que el Mambo fos introduït a les sales de ball, va aparèixer el cha-cha-cha, que va començar a guanyar cada vegada més popularitat. Aquesta difusió ràpida i àmplia es deu, sobretot, al fet de ser un ball intermedi, ni molt lent ni molt ràpid, el que ho fa un gènere fàcilment ballable per tots (en contrast, per exemple, amb el Mambo, on la música és més ràpida i el ritme més complicat).

Inicialment, el seu creador (Enrique Jollín) havia denominat a aquest ball amb el nom de neodanzón. El nom que tots coneixem va néixer amb ajuda dels balladors, quan en inventar-se el ball que s'acoblava amb el ritme (El ritme del cha-cha-cha es caracteritza per una sèrie de tres passos ràpids que es donen en dos temps de compàs), es va descobrir que els peus marcaven un so peculiar en fregar el terra, cha-cha-chá, i d'allà, d'aquest so, va néixer, per onomatopeia, el nom amb què tot el món coneix aquest ball.